ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

လမ်းခွဲမှာ...လမ်းခွဲမှာလားကွယ်

ဒုတိယသအောင်ကြိုင်

အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ။

မမ "ဝသန်"ကလည်း နေမကောင်းနိုင်သေး။ အိပ်ရာပေါ်မှ လုံးဝမထနိုင်သော အစ်မ လူနာကိုပစ်၍ ရန်ကုန်ပြန်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်။

လူနာပြုစုရန် ရောက်လာရသည် ဆိုပါလျက် ပက်လက်လူမမာကို ထားခဲ့၍ မကောင်း။ မကောင်းဆိုသည် ထက်ကို မထားခဲ့ရက်ဟု ပြောရပါလိမ့်မည်။ ဆွေမျိုးကလည်း အရင်းအချာ။ သူတို့ မှာ လည်း ဒုက္ခတွေ ဝေနေချိန်။ "ပန်းဝေသီ" အနေနှင့်လည်း အားလပ်ရက်များ မို့ အိမ်သို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်၍ မသင့်လျော်ပါ။

ရောက်စကတော့ ရတနာမြေ၏ သာမောဖွယ်မြင်ကွင်းတို့ သည် ပန်းဝေသီကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည် ။ ရေကန်ကြီးပတ်လည်မှာ တည်ထားသော ချိုင့်ဝှမ်းတွင်းမှ မြို့ရှုခင်း။ မြင့်မတ်သော ကျောက်တောင်များ ၊ ကောက်ကွေ့ဝေ့ဝိုက်နေသော တောင်တက် တောင်ဆင်း လမ်းသွယ်များ စွာ တို့ ကို ပန်းဝေသီ နှစ်ခြိုက်နေမိသည် ။

ယခုတော့ မြင်ရဖန်များ လာ၍ လား မသိ။ မြင်ကွင်းတို့ သည် မစိမ်းတော့၊ မဆန်းတော့။

ရတနာမြေသည် အနေကြာလာသောအခါ အရာရာတိုင်းသည် ရင်းနှီးနေသည် သို့ရှိလာသည် ။

မြင်ကွင်းဆန်း၏ ဖမ်းစားမှု လျော့နည်းလာချိန်မှာ ... ဤအိမ်၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်အထိအတွေ့က ပို၍ ကြီးစိုးလာတော့သည် ။

ဤ ရတနာမြေဆိုသော "မိုးကုတ်"မြို့ရှိ ဘဘ "ဦးမျိုးခန့်"၏ တိုက်နှင့်ခြံကြီးမှာ ပန်းဝေသီ နေရသော ရန်ကုန်မှ အိမ်ထက် အဆများ စွာ ကျယ်ဝန်းပါသော်လည်း ....

ပန်းဝေသီအဖို့ ဤတိုက်ကြီးမှာ လွတ်လပ်ခြင်းကင်းမဲ့နေသည် ။ ဘယ်လိုပင် ကျယ်ဝန်းပါစေ၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်စာအတွက်တော့ ကျဉ်းမြောင်းလှချေသည် ။

ဖေဖေ့၏ အစ်ကိုအရင်း ဘဘ ဦးမျိုးခန့်၏ တိုက်ကြီးသို့ အဖိတ်ခေါ်ခံ ဧည့်သည် အဖြစ်နှင့် ရောက်ရှိနေရသည့်တိုင် သည် မလာမီ ကာလဆီက မှာ ကြားလိုက်သော စကားသံတို့ က ပန်းဝေသီ၏ စိတ်နှင့်ခန္ဓာကို အနေကျုံ့စေသည် ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေထိုင်ခွင့်ရခြင်းများကို ဖွဲ့ချွေယူငင် ထားလိုက်သည် သို့ ရှိပါ၏။

"ကိုယ့်ဘဘအိမ်ဆိုပေမယ့် "မောင်မိုးစွေ" ပြဿနာက မသေးဘူးနော် သမီး"

"ဟိုအိမ်မှာ နေထိုင်ရတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ သတိဝီရိယနဲ့ နေပါ .. နောက်ဆုံးအိပ်ချိန်မှာ တောင် ကိုယ့်အခန်းတံခါး လုံလုံခြုံခြုံရှိရဲ့ လားလို့ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်နော် သမီး"

အထပ်ထပ် မှာ ကြားလိုက်သော ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ၏ စကားက အမြဲတစေလွှင့်ထုတ်နေသော သံစဉ်လှိုင်းများ လို ပန်းဝေသီ ထာဝရကြားနေရသည် ။

ကိုမိုးစွေဆိုသော ပဟေဠိအပြည့်နှင့် လူကို ပန်းဝေသီ တိတ်တခိုးကြည့်ရသည် က အမော။

ကိုမိုးစွေကတော့ ပန်းဝေသီကို ရင်မဆိုင်ချင်စရာ သတ္တဝါတစ်ကော

င်လို သူက ရှောင်ရှောင် သွားတတ်သည် ။

ပန်းဝေသီကတော့ ကိုမိုးစွေဟာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုလူလဲ ဟူ၍ အကြီးအကျယ် သိချင်နေမိသည် ။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးအတွင်းမှာ အတူနေထိုင်ရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သုံးရက် လောက်ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆုံခွင့်မရကြ။

သူသည် လူသားအားလုံးနှင့် ကင်းဝေးအောင် ကြိုးစား၍ နေထိုင်နေပုံရသည် ။ သူ့မိဘများ နှင့်ပင် မိသားစု စကားဝိုင်းမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ရဖူးပါ။

သူ့မိဘဆိုသည် မှာ ဘဘ ဦးမျိုးခန့်နှင့် ကြီးကြီးဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးတို့ ဖြစ်ကြသည် ။

ပန်းဝေသီနှင့်တော့ ဘာသွေးမှ မစပ်။

ကိုမိုးစွေ ငါးနှစ်သားအရွယ်က သားသမီး မထွန်းကားသေးသော ဘဘတို့ ဇနီးမောင်နှံက ကောက်ယူ မွေးစားထားသောသား ဖြစ်လေသည် ။

"ကောက်ယူမွေးစားသည် "

ဆိုသောစကားမှာ တိကျမှန်ကန်လှပါပေသည် ။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ် ကာလဆီက ဘဘနှင့် ကြီးကြီးတို့ မိုးမိတ်မြို့မှ လဲန်ရိုဗာကားနှင့် ပြန်အလာတွင် မိုးတွေရွာနေသည့် တောလမ်းဘေး၌ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေသော ကလေးငယ်တစ် ယောက်ကိုတွေ့ရှိရ၍ အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

သည် ကလေး၏ အကြောင်းကို ရတနာမြေ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသာမက မန္တလေးသို့တိုင် ဆင်းပြီးစုံစမ်းသည် ။ မန္တလေးထုတ် ဟံသာဝတီသတင်းစာမှ နေ၍ ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားကြောင်း ကြော်ငြာသုံးကြိမ်တိတိထည့်သည် ။

ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ လာရောက်ဆွေးနွေး တောင်းခံခြင်းမပြုကြ။

ကလေးကို မေးတော့လည်း ဘာမှ ရေရေရာရာမပြောနိုင်ရှာ။

"မငြိမ်းရေ .. ကလေးရောက်လာတာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ .. မိဘနဲ့ ပိုင်ရှင်လည်း မပေါ်ဘူး၊ တို့ မှာ လည်း သားသမီး မထွန်းကားသေးလို့ ဒီကလေးကို ကိုယ်တို့ ပဲ မွေးစားကြရအောင်လား"

"ကျွန်မကလည်း ဒီစကားပြောချင်နေတာပါပဲ ... ကိုမျိုးခန့်မကြိုက်မှာ စိုးလို့ .. ကလေးက သနားစရာ ချစ်စရာလေးရှင် .. "

"ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့ကစပြီး တို့ သားပေါ့ကွာ .. "

"စတွေ့တာ ကြာသပတေးနေ့ ... မိုးလေးကလည်း တဖွဲဖွဲရွာနေ စွေနေတုန်းတွေ့ရလို့ သားလေးနာမည်ကို "မောင်မိုးစွေ" လို့ ပေးကြရအောင်လား"

ဦးမျိုးခန့်နှင့်ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးတို့ ၏ သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပွဲကို တခမ်းတနား ကျင်းပပြီး ရှေ့နေများ နှင့် တရားဝင်အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် မွေးစားလိုက်ကြလေတော့သည် ။

သည့်နောက်မှာ တော့ မမဝသန် မွေးဖွားသည် ။

နောက်တစ်မိုးတွင်းမှာ တော့ အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ရရှိခဲ့ကြသည် ။ ဤအမြွှာညီအစ်မ ၏ အမည်များကတော့ ...

"ပစ္စုန် နဲ့ အမွှန်တဲ့ "

နောက်ထပ် ရရှိလာကြသည် ကလည်း သမီးလေးတွေချည်းမို့ ကိုမိုးစွေကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြ သည် ဟု ပန်းဝေသီ ငယ်စဉ်ကကြားဖူးခဲ့သည် ။

ယခုတော့ ... ကိုမိုးစွေ ဟူသည် မှာ ပြဿနာအများ ဆုံးနှင့်လူဖြစ်နေလေပြီ။

သူ့ပြဿနာများ ၏ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ပဟေဠိဆန်စွာ နေထိုင် လှုပ်ရှားနေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့သည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်ဟူသည် သူနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်စကောင်းသော ကိစ္စမဟုတ်ဟု ခံယူထား လေသလား မသိ။

ကိုမိုးစွေ ... မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောတော့။

သူ့ဘဝ၏ ရက်ပေါင်းများ စွာကို အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ကုန်ဆုံးနေစေသောသူ ...

ဟူ၍ သည် အိမ်သို့ရောက်စကပင် ပန်းဝေသီ အကဲခတ်မိပါ၏။

မေမေတို့ ကလည်း ဘာမှ သွေးမတော် သားမစပ်ရုံမက အတိတ်ဆိုးနှင့်လူအတွက် စိတ်ပူစွာဖြင့် တဖွဖွ မှာ ကြားလိုက်သောစကားကိုလည်း ပန်းဝေသီ မမေ့ပါ။

စိတ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းပြားသား

သူ့ကို ရွံ့ရှာကြောက်ရွံ့စွာ ရှောင်ရှားနေပါလျက်နှင့် သူ၏ ဖြစ်စဉ်များကို သိချင်နေမိသည် ။ သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ လဲ။ အခု သူ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ နောက်ဆုံး သူ ဘာတွေခံစားနေရသလဲ ကအစ ပန်းဝေသီ သိချင်နေမိသည် ။

အကြောင်းစုံစွာ သိခွင့်ရလာစေချင်မိသည် ။ သူနှင့်ဆုံလေတိုင်း သူက မျက်နှာလွှဲ သွားပါ လျက်နှင့် ကိုယ်ကလိုက်၍ ကြည့်နေမိသည် ။ မိမိ၏ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သိချင်စိတ်များကို အိမ်သား များ သိသွားမှာ တော့ စိုးရိမ် ရှက်ရွံ့မိသား။ အထူးသဖြင့် ကိုမိုးစွေကိုယ်တိုင်ပေ့ါလေ ...။

***

"ညီမလေး ပန်းဝေသီကိုလည်း မမဝသန် အားနာလှပါပြီကွယ် .. အခုလို ဒုက္ခိတဘဝကြီးနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ နေပြီး အားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေမယ့်အစား သေသွားတာကကောင်းပါတယ် ... မမဝသန် သေချင်လှပါပြီ ... အမြန်ဆုံး သေပါရစေတော့"

"မငိုပါနဲ့ မမဝသန်ရယ် ... ပန်းဝေသီကိုလည်း ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ... မမဝသန်ကို ပြုစုဖို့ အတွက် ပန်းဝေသီ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာပဲဟာ"

"ညီမလေးကို ခေါ်ညှဉ်းပြီး အကျဉ်းချထားသလိုပဲ"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ ... မမဝသန်ကလည်း အတွေးမလွန်စမ်းပါနဲ့ ... ပန်းဝေသီ ပြန်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ် ... ဒီအိမ်မှာ က ပန်းဝေသီ နေပေးသင့်သေးတယ် မဟုတ်လား ... ညီမလေး ပစ္စုန်နဲ့ အမှုန်ကလည်း ပန်းဝေသီတို့ အိမ် ရောက်နေတော့ ... "

"မေမေကတောင် ငါ့သမီးကြီး ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် အငယ်မတွေကို ရန်ကုန် မပို့ပါဘူးတဲ့ "

"အင်းပေ့ါလေ ... သူတို့ ညီအစ်မရှိနေရင် မမ ဝသန် ပိုပြီးအားရှိမှာပေ့ါ"

"မရှိပါဘူး ညီမရယ် ... မရှိပါဘူး .. ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်ညီမလေးတွေရဲ့ ပညာရေးကို မပိတ်ပင်ရက်ပါဘူး ... သူတို့ ညီအစ်မက စာသိပ်တော်ကြတာ ... ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်နိုင်ဖို့ အများကြီး မျှော်လင့်ချက်ရှိကြလို့ တမင်ကို ဦးလေးဆီ ပို့ထားလိုက်တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေကလည်း သူ့တူမနှစ်ယောက်ကို သူကိုယ်တိုင် စာသင်နေတာ မမဝသန်ရဲ့ "

"ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ .. မမဝသန်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်ကာမှ "

"အို ... ဒီအကြောင်းတွေ တော်ပါတော့ မမဝသန်ရာ .. ကဲပါ ... ပန်းဝေသီ ထူပေးမယ် ... ထောပတ်သီးဖျော်ထားတာလေး သောက်ရအောင်နော်"

ပန်းဝေသီက ပွေ့ထူပေးလိုက်ပြီး ခုတင်ဘေးနံရံမှာ မှီ၍ ထိုင်နေစေလိုက်ရသည် ။

စိတ်ကောင်းရှိသော၊ အားနာတတ်လွန်းသော မမဝသန်မှာ မှ သည်သို့ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ် ..။

ကိုယ်တိုင် ထောပတ်သီးကို ကြေညက်အောင်မွှေ၊ သကြား နွားနို့များနှင့် ရောစပ်ထားသော ဖျော်ရည်ပျစ်ပျစ်ကို ခွံ့ကျွေးနေစဉ်မှာ ...

မမဝသန်သည် သူ လှုပ်ရှားနိုင်သော လက်ကလေးတစ်ဖက်နှင့် လိုက်လံ ဖေးမနေရှာသည် ။

ဆရာဝန်အဆိုအရ နှလုံးရောဂါကြောင့် ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း သေသွားသည် ။ မြန်မာလိုတော့ လေဖြတ်သည် ပေါ့။ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးပါ လှုပ်ရှား၍ မရ၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်ရှာ။

မမဝသန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ခွင့်ရပြီးနောက် နှစ်လလော က်အကြာမှ ရုတ်တရက် ပုံလဲပြီး ဆေးရုံသို့ တင်လိုက်ရပြီးနောက်မှာ အ သက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့သော်လည်း အိပ်ရာမှ မထနိုင် သော လူမမာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည် ။

ဘဘ ဦးမျိုးခန့်၏ ဇနီး ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးမှာ လည်း နဂိုကတည်းက ရောဂါသည် ။ ဆီးရောဂါကြောင့် ကျောက်ကပ်တစ်လုံး ခွဲစိတ် ထုတ် ထားရလေသူ။ အိပ်ရာထဲ လဲမနေရုံမှ လွဲ၍ သမီး လူမမာကို တပင်တပ န်း မပြုစုနိုင်။

မိုးကုတ်မြို့မှာ ကလည်း အိမ်၌ နေ့တဒူဝ လာရောက်ပြုစုပေးနိုင်မ ည့် အထူးသူနာပြုဆရာမ မရှိ။ အားလုံးလို ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေနှင့်။

"ဝသန် ဆေးရုံတင်ထားရသည် ။ အမြန်လာပါ"

ဟူ၍ ဘဘ၏ ကြေးနန်းရစဉ်က မေမေရော ဖေဖေပါ လိုက်လာခဲ့ကြရသည် ။ ဖေဖေတို့ မှာ လည်း ဒီ ညီအစ်ကိုအရင်း နှစ် ယောက်သာရှိကြသည် ။ မေမေ့ဘက်ကလည်း ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိ ၍ ဤမိသားစု နှစ်စုမှာ တစ်မြို့စီသာနေကြသော်လည်း စည်းစည်းလုံး လုံး ရှိကြသည် ။

သူ့ဒုက္ခ ကိုယ့်သောကတို့ ကို မျှဝေခံစားလေ့ရှိကြသော မိသားစု နှစ် စုပါ။

ဖေဖေက တက္ကသိုလ်မှ ကထိကတစ်ဦးဖြစ်၍ မိုးကုတ်မှာ ကြာရှည်မ နေနိုင်။

မေမေနှင့်ဖေဖေတို့ အပြန်တွင် အိမ်၌ အားလပ်နေသော ပန်းဝေသီ ကို ...

"မိုးကုတ်ကို သမီးသွားပါ .. တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် ကူညီပြုစုပေးလိုက်ပါကွယ် ... သူတို့ မှာ သိပ်ဒုက္ခရောက်နေရှာတယ်"

ဟူသော မေမေ၏ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့် ပန်းဝေသီ မိုးကုတ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည် မှာ အရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

"စားလို့ မကောင်းဘူးလား ဟင် ... မမဝသန်"

"ကောင်းပါတယ် ... သိပ်ကောင်းပါတယ် ... များများ မစားနိုင်ဘူးကွယ်"

မမဝသန် ကျန်နေသော ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို ပန်းဝေသီက ခပ်သောက်နေတော့ ဝသန်သည် မျက်ရည်လည်နေသည့်ကြားမှ ပီတိဖုံးသော နှုတ်ခမ်းဖြင့် ပြုံးနေရှာသည် ။ လူမမာ အစ်မဖြစ်သူ၏ အကျန်ကို ရွံ့ရှာစိတ်ကင်းစွာဖြင့် စားသောက်နေခြင်းကြောင့်ပါ။ အမှန်တော့ မမဝသန်၏ ရောဂါသည် ကြောက်စရာ ပိုးမွှားဖြင့် ကူးစက်တတ်နိုင်ခြင်းမှ မဟုတ်တာပဲ။

"ပန်းဝေသီနဲ့ အစ်ကို မိုးစွေနဲ့ ဘယ်နှခါ စကားပြောဖူးပြီလဲဟင်"

"ပြောတော့ ပြောဖြစ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ဆယ်လုံးမပြည့်ဘူး ... ပန်းဝေသီ မေးတာကို ယတိပြတ်ပဲဖြေတယ် ... တစ်မျိုးပဲနော်"

"အင်း ... သူဟာ သနားစရာတော့ ကောင်းတယ် .. ဒါပေမဲ့ အသိရသိပ်ခက်တယ်"

"ဘယ်လို အသိရခက်တာလဲ ဟင် ... အိမ်မှာ သူ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ"

"အိမ်မှာ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ... အိမ်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကူညီပေးနေတဲ့ သူပါ ... ဘာသွေးမှ မစပ်တဲ့ မွေးစားသားဖြစ်ပေမယ့်

မမဝသန်တို့ ညီအစ်မတစ်တွေက သူ့ကိုချစ်လည်း ချစ် တယ် .. လေးလည်း လေးစားကြတယ်"

"ဒါဆို ... ဘာကို အသိရခက်တာလဲ ဟင်"

"သူ့ နှလုံးသားရေးရာ ပြဿနာကိုပါ"

"ဟင် ..."

"မိုးကုတ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ကျောင်းသွားတက်တယ် ... ဒုတိယနှစ်ဖြေပြီးချိန်မှာ သူ ကျောင်းပြန်မတက်တော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက်ကြောင့်ပဲ"

"အဲဒီ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"

"အစ်ကို မိုးစွေရဲ့ ချစ်သူ"

"ဩော် ... ဩော်"

ပန်းဝေသီ ခေတ္တမျှ တွေဝေနေပြီးမှ ...

"မမဝသန် ပြောနိုင်ရင် ပြောပြပါလား ဟင်"

"ပြောရမှာ အရှည်ကြီး ... မမဝသန် မော လာပြီကွယ်"

"အို ... နေ ... နေပါ မမ ဝသန်ရယ် ... ကဲ ... ဆေးသောက်ပြီး ခဏပြန်မှိန်းနေလိုက်ဦး နော်"

မမဝသန်ကို ပွေ့လှဲပေးပြီး စောင်ပါးလေး လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ရသည် ။

မိုးကုတ်မြို့သည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေ ပေါင်း ၃၈၅၀ မြင့်၍ ပူလောင်အိုက်စပ် လှသည် ဟု မရှိလှ။ ထာဝရလို အေးစိမ့်နေတတ်သည် ။

မှိုန်းနေသော မမဝသန်ကို မနှောင့်ယှက်ချင်၍ အသာလေး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရသည် ။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လူဆယ်ယောက်လောက် ဤတိုက်ကြီးအတွင်းမှာ ရှိနေစေကာမူ ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် သီးခြားဆောင်နှင့် မီးဖိုချောင်များ တွင် ရှိနေတတ်ကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့သာ မမြင်သာနိုင်ကြပါ။

ဤတိုက်ကြီးမှာ အောင်နန်းရိပ်သာ၊ မြို့မရပ်၊ ပိတ်စွယ်ရပ်စသော အိမ်ခြေချင်းနီးကြသည့် ရပ်ကွက်တွင်းမှာ ရှိမနေပါ။

မိုးကုတ်မြို့၏ အပြင်ဘက် မိုးမိတ်သို့ သွားသော ကားလမ်းမကြီး၏ လမ်းသွယ်တစ်ခု အတွင်းမှာ အခိုင်အခံ့ အကျအန ဆောက်တည်ထားခဲ့သော ရှေးတိုက်ကြီးတစ်လုံးသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဖေဖေနှင့် ဘဘတို့ သည် မိုးကုတ်သားများ မဟုတ်ကြပါ။ ဘဘက မိုးကုတ်သူနှင့် အိမ် ထောင်ကျပြီးမှ မိုးကုတ်တွင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဤတိုက်ကြီးမှာ လည်း ကြီးကြီး ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးတို့ ၏ မိဘများ လက်ထက်ကတည်းက ဆောက်တည်ထားခဲ့သော တိုက်ကြီးဖြစ်ပါသည် ။ ကြီးကြီး၏ မိဘများမှာ ရှေးအခါက အကြီး အကျယ် ကျောက်အောင်ခဲ့ဖူးသည် ဟု သိရပါ၏။

ထို့မတိုင်မီက တဲနှင့်နေခဲ့ဖူးသော ဤနေရာလေးကို မစွန့်ရက်၍ မြို့ထဲသို့မပြောင်းကြပဲ တဲကလေးကိုဖျက်၍ တိုက်ကြီးတည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါ၏။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် တိုက်ကြီးမှာ ပုံစံအိုဟောင်းပြီး စိတ်ချောက်ချားဖွယ် တိုက်အိုကြီးမျိုး မဟုတ်သေးပါ။

ခံ့ထည် ထူထဲသော၊ လုံခြုံသိပ်သည်းသော၊ အားကိုးမှီခိုဖွယ်ကောင်းသော၊ နားနေစရာ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့် တိုက်ကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသတည်း။

***

"သမီးကို ကြီးကြီးငြိမ်း တစ်ခု တိုင်ပင်စရာရှိလို့ "

အိမ်၏ ပြင်ပခြံတွင်းမှာ ဖြစ်သည် ။ တောင်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသော နေရာများ ဆီမှ တောင်ခိုး တောင်ငွေ့တွေ ဝေနေသည် ။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးစွာ ငေးကြည့်နေဆဲ ကြီးကြီးငြိမ်း၏ စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားမှုက ချက်ချင်း ရွှေ့ပြောင်းသွားတော့သည် ။

"ပြောပါ ကြီးကြီးငြိမ်း"

"သမီးကြီး ဝသန်အတွက်ပဲပေါ့ကွယ်"

တောင်ခိုးလိုပင် ဝေမှိုင်းလွန်းနေသော ကြီးကြီးငြိမ်း မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သူ့ထံမှ စကားသံကို စောင့်မျှော်နေဆဲ ....

"သမီးလည်း သိတဲ့ အတိုင်း ဆရာဝန်တွေရဲ့ ကုထုံးနဲ့ တော့ မပျောက်နိုင်တော့ဘူးလေ ... အာရုံကြောဆေးတွေကျွေးပြီး ထိန်းထားနိုင်ရုံလောက်ပဲ ရှိမယ်တဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီးကြီးဟာ ပညာလည်း တတ်၊ ရုပ်ကလည်း ချော၊ ကြီးကြီးငြိမ်းတို့ ရဲ့ ကြွယ်ဝမှုကလည်း သမီးသိတဲ့ အတိုင်းလေ ... ဒါကြောင့် ဒီလောက် ပြည့်စုံပါလျက်နဲ့ ဒုက္ခိတဘဝကြီးနဲ့ နေနေရရှာတဲ့ သမီးကြီးကို သနားလွန်းလို့ "

ရှိုက်သံကို ထိန်းချုပ်သည် ။ ဝဲနေသော မျက်ရည်တို့ မသွယ်စီးဖြစ်အောင် ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေး ကြိုးစားရင်းမှ ...

"ဆရာ ပြောင်းမလား စိတ်ကူးတယ်"

"ဘယ်က ဆရာဝန်လဲ ကြီးကြီးငြိမ်း"

"ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး ၊ ဗမာဆရာ"

"ဩော်"

"မန္တလေးကပဲ ... သမီးရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ရောဂါကို သူက ဟိုကနေပြီး ကြိုသိနေတယ် ပန်းဝေသီရယ် ... တကယ်ပဲ အံ့ရော"

"ဘယ်လို ကြိုသိတာလဲဟင်"

"ဩော် ... သူက ဗေဒင်လည်း သိပ်တတ်တဲ့ မြန်မာသမားတော်ပါ ... အဲဒါ ကြီးကြီးငြိမ်းရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ မန္တလေးက ဒေါ်သိန်းအုန်းက သူ့ကို ဝသန်ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေ သွားမေးတော့ အမယ်လေး ပြောလိုက်တာမှ မမအုန်း မသိသေးတာတွေတောင် သူ သိနေတယ်ဆိုပါလား"

"ဘာကိုလဲဟင်"

"ဩော် ... မမအုန်းက ရောဂါအခြေအနေမေးတာကို သမီးရဲ့ အချစ်ရေးတွေ၊ အတွင်းရေး တွေကအစ သိနေပြီး ဝသန်ရဲ့ အဘိုးလက်ထက်က ကိစ္စတွေအထိ ပြောလိုက်တာများ မမအုန်းတောင် အံ့ဩယူရတယ် ... အဲဒါနဲ့ မမအုန်းက စာလှမ်းရေးလိုက်တာ ... အဲဒီဆရာကို ပင့်ခဲ့မယ်တဲ့ ..."

"မမဝသန်ကို မြန်မာနည်းနဲ့ ကုကြည့်မယ်ပေါ့နော်"

"အေး ... အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ကားလွှတ်လိုက်ပြီ ... သန်ဘက်ခါ ရောက်လာတော့မယ်"

"ဩော် ... ဩော်"

ပန်းဝေသီကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ပါဟု နိဒါန်းဆင်ခဲ့သော ကြီးကြီးငြိမ်း၏ စကားအတွင်းမှာ တိုင်ပင်ခြင်းဆိုသည် များ တစ်လုံးတစ်ပိုဒ်မျှ မပါရှိ။ ပြောကြားခြင်းသာ ဖြစ်နေပါ၏။

"ငါ့အရွယ်ကလည်း ကြည့်ဦးလေ ... တိုင်ပင်စရာ အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲ"

ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ဆဲ ...

"အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးရဲ့ ဘဘကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောပေးပါလို့ ပြောချင်လို့ ပါ"

"ပန်းဝေသီက ဘယ်လို ပြောပေးရမှာ လဲရှင်"

"သြော် .. သူက ကြီးကြီးငြိမ်း အဲဒီလိုလုပ်တာမျိုးကိုမကြိုက်ဘူး ... တောင်ပြုန်းပွဲ တစ်ခါ သွားတိုင်းလည်း ရန်ဖြစ်ရတာချည်းပဲ .. သူက အရာရာ သိပ္ပံနည်းကျလေ ... လောကမှာ သိပ္ပံနည်း နဲ့ တွက်ချက်ယူလို့ မရနိုင်အောင် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါတွေတော့ ပန်းဝေသီ နားမလည်ပါဘူးရှင်"

"အေးကွယ် ... ကြီးကြီးငြိမ်း ပြောလိုတာကတော့ ကိုယ့်သားသမီးအတွက်ပဲ ဆေးလာကု ပေးမယ့်ဆရာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါ ... ထော်လော်ကန့်လန့်တွေ မလုပ်ပါနဲ့ လို့ သမီးရဲ့ ဘဘကို ပြောပေးပါလို့ ကြီးကြီးငြိမ်းက ပြောချင်တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီးဘဘက သမီးပြောတာဆိုရင် ဘာမဆို ရမှာ ပါ"

"ဘာမဆိုရယ်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သမီး

ပြောကြည့်ပါ့မယ်"

"အင်းပါ သူက သူ့အမျိုးဆို သိပ်ခင်တာ"

ကြီးကြီးငြိမ်း၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် စိတ်လမ်းကြောင်းတွင် ဆူးညှောင့်လေးတစ်ခု စူးနစ်သွားရသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။

ကြီးကြီးငြိမ်းသည် အလွန် အသိရခက်သော မိန်းမ အမျိုးအစားတွင် အပါအဝင်ဖြစ်လေသည် ။

"သူ့အမျိုးဆို သိပ်ခင်တာ" ဟူသော ခပ်ငေါ့ငေါ့စကားလုံးမျိုး သုံးတတ်သော်လည်း စေတနာကျပြန်တော့ မလျော့နည်း။

ရန်ကုန်မှာ နေသည့် ပန်းဝေသီတို့ ကိုပင် လှမ်း၍ ဆွယ်တာတွေ၊ လုံချည်တွေ ပို့ပေးတတ်သည် ။ ယခု သူ့အိမ်မှာ လာရောက်နေခိုက်မှာ လည်း ပြန်လည် အားနာယူရလောက်အောင် အနေအထိုင် အစားအသောက် ကိစ္စများကို ဂရုစိုက်လှသည် ။

စားစရာမျိုးစုံ ဝယ်လာတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ဝ အိနေပါလျက် အတင်းကျွေး၍ နှစ်ပြီးစားရ သည့်အခါလည်း ရှိပါ၏။

ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးမှာ စေတနာ ထက်သန်သူမှန်သော်လည်း စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်လွန်းသည် ။ စိတ်လောကြီးလွန်းသည် ။ အရာခပ်သိမ်းသော ကိစ္စများကို ဆုံးဖြတ်လွယ်သော မိန်းမစားမျိုး ဖြစ်ချေသည် ။

သူ့ မွေးစားသားကြီး ကိုမိုးစွေကိုလည်း ချစ်လိုက်တာမှ လွန်လွန်ကဲကဲပါ။

ဟိုကတော့ မိခင်ရင်းမဟုတ်မှန်းသိ၍ လား မသိ၊ ခပ်တန်းတန်းပင်။

ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးသည် မူ "သားကြီး""မိုးစွေက"ဟူ၍ နှုတ်ဖျားမှ မချ။ သူ မြတ်နိုးရှာသလို ဟိုကတုံ့ပြန်မလာ၍ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးအတွက် ရင်နင့်စရာပါ။ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေး တိုက်ပေါ် ပြန်တက်သွားတော့ ပန်းဝေသီသည် ခြံ၏ မြောက်ဘက်မှ ခက်လက်ဝေဖြာနေသော မက်မုံပင်များ အကြားသို့ ဘာရယ်မဟုတ်တွေးရင်းတောရင်း လျှောက်သွားနေခိုက်မှာ ပဲ ...

"အို ... အမယ်လေး"

အရိပ်မည်းတစ်ခုနှင့် ဘွားခနဲ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်အော်ရင်းနောက်အဆုတ်မှာ ...

"ဒီဘက်ကို မလာနဲ့ လေ"

တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်၊ ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် ပြောနေသော ကိုမိုးစွေ။

"ဘာ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်"

"မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ"

ကင်းဘတ်ပေါ်မှာ ကောက်ကြောင်းတင်နေသည် ။

"ဩော် ... သူ ပန်းချီဆွဲနေတာပါလား"

ယင်းအသိဖြင့် မပီပြင်သော ကောက်ကြောင်းမှ ကျော်လွန်၍ ကြည့်လိုက်တော့ ...

"စာခြောက်ရုပ်ကြီး"

ထိုအကျည်းတန်အရုပ်မှ ထိုးထွက်လာသော အရိပ်မည်းကို ပန်းဝေသီ လန့်သွားမိခြင်း ဖြစ်သည် ။

အရုပ်ကလည်း ကြည့်ပါဦး။

နွားကျောင်းသားငယ်များ ၊ စာကလေးများ ၊ ငှက်ကလေးများ ကြောက်အောင် ဖြစ်သလိုလုပ် ထားသော အရုပ်တစ်ရုပ်လို မသေမသပ် မလှမပနှင့်ပါ။ ခြေလက် ကိုယ်ခန္ဓာကို ကောက်ရိုးစည်းများ နှင့် ဖြစ်သလိုဖွဲ့စည်းပြီး၊ မျက်နှာကို မြေအိုးတစ်လုံးမှောက်ပြီး မြေဖြူနှင့် မျက်နှာပုံ ရေးထား ခြင်းဖြစ်သည် ။

"အဟား ... ဟား"

သည် မျှ မလှမပသော အရုပ်ကြီးကို နိုင်ငံခြားဖြစ်ကင်းဘတ်နှင့် ပန်းချီကားတင်၊ ဒေါက်ကြီး ဖြင့် ဆီဆေးများ နှင့် တခမ်းတနား ဆွဲနေ၍ ...

မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ ...

"မရယ်နဲ့ လေ"

"ရယ်စရာကြီးမို့ ရယ်တာပေါ့ရှင် ... ပန်းချီဆွဲတယ်ဆိုတာ မိန်းမလှလှလေးကို ဆွဲမှ ပေါ့"

"မိန်းမလှတွေရဲ့ ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးက လူသားတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ် .. အခုလို စာခြောက်ရုပ်က နှလုံးသားမရှိဘူး ... ဒုက္ခမပေးနိုင်ဘူး ... ပြီးတော့ သစ္စာရှိတယ် သိလား ဒီမှာ ..."

"ရှင်"

"ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီနေရာက ထွက်သွားစမ်းပါဗျာ"

ပန်းဝေသီမှာ ပထမတော့ ကြောင်သွားရသေးသည် ။ ပြီးတော့မှ မခံချင်စိတ်၏ တွန်းအားအရ ...

"မနှင်ပါနဲ့ ... ဒီခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ပိုင်ရှင်က ရှင်ပါ .. ကျွန်မက ခဏလာနေရတဲ့ ဧည့်သည် ပါ"

စကားသံ၌ ခံစားမှုများ ၊ မခံချင်စိတ်များ ရောယှက်ပါဝင်နေခဲ့ပါလိမ့်မည်။

စကားအဆုံးတွင် ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်ဖြင့် ပန်းဝေသီ အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည် ။

***

ဘဘ၏ စာကြည့်ခန်းကြီးက ဟည်းနေသည် ။ ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်မှ အစ ဗုဒ္ဓနှင့် ပတ်သက်သော ဓမ္မစာပေများ ၊ ရာဇဝင်အစောင်စောင်များ ၊ သမိုင်းဝင်မှတ်တမ်းများ ၊ ရတု၊ ကဗျာ၊ ပို့ အလင်္ကာစသော ရှေးစာဆိုတော်ကြီးများ ၏ စာပေ ကျမ်းဂန်မျိုးစုံ များ နှင့်တကွ သုတ၊ ရသ၊ ခေတ်စမ်းစာပေမျိုးစုံ၊ စွယ်စုံကျမ်း၊ မှတ်တမ်းများ ၊ မဂ္ဂဇင်းများ နှင့် အတူ ဂန္ထဝင်အင်္ဂလိပ်စာပေ များ စွာ ..

စာအုပ်စင်များ တွင် သူ့အကန့်နှင့်သူ စာတမ်းလေးများ ချိတ်ဆွဲ၍ စာအုပ်နံပါတ်တွေ ထိုးထား သည် ။

အက္ခရာစဉ် စာရင်းစာအုပ်ကြီးက အဆင်သင့် ဖတ်ချင်စရာ၊ စာအုပ်မျိုးစုံကို မာတိကာမှ ရှာ၍ နံပါတ်နှင့်တိုက်ပြီး အလွယ်တကူ ရှာယူရုံရှိသည် ။

ဤစာအုပ်စင်များ ၏ အပေါ်တွင် လက်ရာမြောက် ဆီဆေးကားများကို တွေ့ရသည် ။ မန္တလေးမှ ပန်းချီဆရာများ ၏ လက်ရာများကို ပန်းချီဆရာတို့ ၏ လက်မှတ်ဘေးတွင် (မန္တလေး)ဟူ၍ တွေ့ရလေသည် ။

ပြီးတော့ ကျွန်းသားစင်ပေါ်မှာ မှန်စီရွှေချစောင်းနှင့် ပတ္တလား။

တကယ့်ကို အနုပညာနန်းတော်လေးတစ်ခုပါပဲလား။ ကွန့်ပါစာလုံး ထုဖြင့် ရေးထွင်းထားသော ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ၏ စာကောက်နုတ်ချက်ကိုလည်း တခမ်းတနားချိတ်ထားလိုက်သေး သည် ။

ပန်းဝေသီတို့ သိမှတ် ကြားဖူးပြီးသား စာသားများ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထပ်၍ ဖတ်ဖြစ်သည် ။

စာပေဝတ္ထု၊ ရတုကဗျာ၊ ပျို့လင်္ကာနှင့် သာသည့်

သီချင်း၊ အဲ စောင်းညှင်းတို့ မကင်းမပြတ်၊ ရွတ်

ဖတ်လေ့ကျက် တီးမှုတ်လျက်သာနေကောင်းစွ ..

"သြော် ... သမီးက စာကြည့်ခန်းထဲ ရောက်နေတာကိုး"

ဘဘ ဦးမျိုးခန့်တို့ သည် လည်း ဖေဖေ မေမေတို့ ခေါ်သလို ပန်းဝေသီကို သမီးဟူ၍ ခေါ်လေ့ ရှိကြပါ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဘဘ စာကြည့်ခန်းကြီးကလည်း ခမ်းနားလိုက်တာနော် ... ဒါတွေသာ အကုန်ဖတ်နိုင် မှတ်နိုင်ရင်တော့ မဟာပညာရှိကြီး ဖြစ်မှာ ပဲ"

"အဖိုးတန် စာပေတွေ ဖတ်သင့်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ဖတ်ရုံနဲ့ လည်း ပညာရှိ မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီး ... ပညာရှိဆိုတာ ပညာရှိတွေရဲ့ ပညာကို သိုမှီးနည်းယူပြီး ကိုယ်ပိုင် အသိဉာဏ်၊ ကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်တုံတရားတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းတွေနဲ့ ကျ

င့်ကြဲ နေထိုင်မှ ပညာရှိလို့ သတ်မှတ်နိုင်မှာ ပါ"

ဘဘ၏ ပညာရှိပီသသော စကားကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ရသည် ။

"သမီးတော့ ပျော်သွားပြီ ... စာအုပ်တွေ ယူဖတ်ပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထားမယ်နော် ဘဘ"

"အေး ... အေး"

"အစက ဘာဖြစ်လို့ တံခါးပိတ်ထားရတာလဲဟင် ဘဘ"

"အစက ဘဘလည်း မပိတ်ဘူး ... ဒီနေ့လည်း ဘဘ မဖွင့်ဘူး ... မိုးစွေ ဖွင့်တာပါ ... ဒါဟာ ဘဘရဲ့ စာကြည့်ခန်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီး"

"ဟင်"

"ဘဘရဲ့ ယောက္ခမ မငြိမ်းထွေးရဲ့ ဖခင်ရဲ့ စာကြည့်ခန်းကြီးပါ"

"ဟုတ်လား ... ဒါဆို အဲဒီ အဘိုးကြီးက စာပေသိပ်မြတ်နိုးတယ်ထင်တယ်နော်"

"အနုပညာအားလုံးကို မြတ်နိုးတာ ... အခု ကိုမိုးစွေအတိုင်းပဲ ... ဒီစာကြည့်ခန်းဟာလည်း သူ့အခန်းပဲ"

"ဒါဆို သူ့ဆီက သမီး ခွင့်တောင်းရမှာ ပေါ့နော်"

"ခွင့်တောင်းမနေရအောင် သော့တစ်ချောင်း သူ့ဆီက ဘဘတောင်းထားပေးပါ့မယ်"

"ကိုမိုးစွေဆိုတဲ့ လူကြီးကတစ်မျိုးပဲနော် ဘဘ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီးရဲ့ "

မနေ့က ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် များကို ဘဘအား အကျဉ်းရုံး၍ ပြောလိုက်တော့

"အင်း ... သားဟာ သနားစရာပါကွယ် ... သူဟာ ဘဘတို့ ရဲ့ မွေးစားသားဆိုတာသိရတော့ သူ့ဘဝရဲ့ အစနဲ့ မိဘအရင်းကို သိပ်သိချင်ရှာတာ ... အဲဒါကလည်း သိခွင့်မရ .. မိန်းကလေး တစ် ယောက်နဲ့ လည်း ချစ်ရေးကိစ္စမှာ အဆင်မပြေလေတော့ သူ့ဘဝကိုနာကြည်းလွန်းစွာနဲ့ အခုလို ဘယ်သူနဲ့ မှ မရောနှောပဲ တသီးတသန့်ကြီး နေနေတော့တာပါ"

သူ့ရဲ့ အချစ်ရေးကိစ္စဆိုသည့် များကို သိချင်လှသော်လည်း ဘဘကို မမေးဝံ့။

"ဘဘရဲ့ ယောက္ခမကြီး မသေမီကတည်းက သူ ဒီအိမ်ရောက်လာလို့ ... နို့မဟုတ်ရင် အဲဒီအဘိုးကြီး ဝင်စားသလားလို့ တောင်ထင်ရမယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ... ဘဘ"

"အဲဒီ အဘိုးကြီး ဝါသနာပါတာတွေ သူက အကုန်ဝါသနာပါပြီး ... အဘိုးကြီးလုပ်တာတွေ သူ လိုက်လုပ်နေလို့ ပဲ"

ကိုမိုးစွေဆိုသော ပဟေဠိနှင့် လူကို ပန်းဝေသီမှာ ဖြင့် စိတ်ဝင်စားပြီးရင်း စိတ်ဝင်စားရင်းပါ။

"ဩော် ... သမီးနဲ့ စကားစပ်မိတုံး ပြောထားရဦးမယ်"

"ဘာများ ပါလဲ ဘဘ"

"ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ဘဘ ယောက္ခမကြီးရဲ့ အဖိုးတန် ရတနာသေတ္တာတစ်ခုဟာ ရှိနေရမယ်လို့ အားလုံးကယူဆထားကြတယ်"

"ဟင်"

"မတော်တဆများ ကြုံကြိုက်လို့ တွေ့ရင် ဘယ်သူမှ မသိရခင် ဘဘကို အရင်ဆုံးပြောနော် သမီး"

"ဘဘရယ် ... သမီး သူများ ပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ မတရားမယူပါဘူး"

"သမီးကို ဘဘယုံတယ် ... ရတနာသေတ္တာရယ်လို့ အဘိုးကြီးရှိတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးလို့ သာ ဝိုင်းပြီး ရတနာသေတ္တာလို့ ပြောနေရတာ ... အဲဒီအထဲမှာ ဘာတွေရှိနေမှန်းကို ဘယ်သူမှ ဒီနေ့ထိ မသိကြရသေးဘူး"

"မရှာကြတော့ဘူးလားဟင်"

"ရှာတာတော့ မပြောနဲ့ တော့ ... ခြံထဲပါမကျန် မြေလှန်ရှာကြတာ"

"အို"

"တစ်ခုရှိတာက သူဝယ်သမျှ ဒီမိုးကုတ်က ပတ္တမြားပွင့်၊ နီလာပွင့်တွေအားလုံး သူ့သမီးလက်ထဲ အပ်တာပဲ ... အပေါ်ထပ်က မီးခံသေတ္တာထဲမှာ အားလုံးရှိနေတာပဲ ... ပြီးတော့ သူ့သမီးနဲ့ ဇနီးမသိအောင် ဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ လည်း ဘာမှ ကို မရှိခဲ့ဖူးဘူးတဲ့ "

"ဟင် ... ဒါဆို အဲဒီ ရတနာသေတ္တာက ဘာပါတော့မှာ မို့လို့ လဲ"

"အဲဒါ မသိကြလို့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားပြီး ရှာနေကြတာပေါ့"

"ကိုမိုးစွေရော ရှာတာပဲလားဟင်"

"လုံးဝ မရှာဘူး"

"ဒါဆို ဘယ်သူက ရှာတာလဲ"

"မငြိမ်းထွေးရော ... ဝသန် နေကောင်းစဉ်ကရော ဘဘကိုယ်တိုင်

ရော အကြီးအကျယ် ရှာတာပေါ့ကွယ်"

"ဟင် ... ဒါတောင် မတွေ့ဘူး"

"ဟုတ်တယ် ... မတွေ့သေးဘူး သမီး"

"ဒီလိုဆို ပန်းဝေသီ ထင်တာတော့ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သိမ်းဆည်းထားတာပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့နော် ဘဘ"

"ဘယ်လိုမှ မထင်တတ် မထင်အပ်ဘူးကွယ် ... ဘဘဆိုလိုချင်တာက သူတို့ ရဲ့ ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်က အမွေကို ဘဘသမီးက သူစိမ်းမို့ ဘာမှ ဝင်ပြီးမပါချင်လို့ ကြိုပြီး မှာ ထားရတာပါ"

"စိတ်ချပါ ဘဘ ... တွေ့တာနဲ့ ဘဘလက်ထဲကို သမီးပြေးပြီး အပ်မှာ ပါ"

"အင်း ... တို့ မျိုးရိုးက လောဘနည်းကြတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း မချမ်းသာတာလား တော့မသိဘူး ... မချမ်းသာရင်လည်း နေပါစေကွယ် ... လူဆိုတာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင်တော့ ငဲ့ညှာထောက်ထားခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ သာ "လူ" ရယ်လို့ ဖြစ်သင့်တယ် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ"

"အင်း ... ဘဘရဲ့ ယောက္ခမကြီး "ဦးချမ်းမြေ့" ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကတော့ တကယ့်ကို အသိရခက်လွန်းတဲ့ လူထူးဆန်းကြီးတစ်ယောက်ပဲ သမီးရေ ..."

***

ယနေ့ မိုးကုတ်မြို့ရှိ ဘဘတို့ ၏ ခြံကြီးသို့ ဆရာ "ဦးစက္က" ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည် ။

ဆရာ "ဦးစက္က"သည် တည်ငြိမ်သောအင်္ဂါရပ်ဖြစ်အောင်မှီ၍ ဣန္ဒြေဆောင်ထားပုံရသည် ။ သူ့ အရွယ်နှင့် သည် မျှရင့်ကျက်နေစရာမလိုပါ။ သူသည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်မျှသာ ရှိမည်ဖြစ် သော်လည်း တကယ့် ဆရာကြီး၊ သမားကြီး၊ သက်ကြီး၊ ဝါကြီးဟန်ဆောင်နေသည် ။

"လူနာကို ခဏလေး ကြည့်မယ်"

သူ့နောက်မှာ လူငါးယောက် ပါလာသည် ။ မမဝသန်ရှိရာအခန်းသို့ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွား ကြပါလျက် အားလုံး မိုးမိုးမတ်မတ်မလျှောက်ကြ။ ရိုကျိုးနှိမ့်ချစွာဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လိုက်ပါ သွားကြသည် ။

"စမ်းသပ်ခွင့်ပြုပါ"

မိခင်ဖြစ်သူ ကြီးကြီးငြိမ်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဣန္ဒြေရစွာ သူ ခွင့်တောင်း၏။

"စမ်းပါ ဆရာ ... စမ်းပါ ... ကျွန်မ တူမလေးကို ဆရာ့ဆီအပ်ပါတယ်ရှင် ... ဆရာ ပျောက်အောင်သာကုပေးပါ ဆရာရယ်"

ကြီးကြီးငြိမ်း၏ အစ်မဝမ်းကွဲ မန္တလေးမှ လိုက်ပါလာသောဒေါ်သိန်းအုန်းက လက်အုပ်ကလေးချီပြီး ရိုကျိုးလွန်းစွာ ရှန်းရှန်းဝေဝေဝင်ပြောသည် ။

ဆရာ ဦးစက္ကသည် မမဝသန်၏ နဖူးကို သူ့လက်ဝါးနှင့် တို့ ရုံလေး အုပ်စမ်းသည် ။ မလှုပ်နိုင်အောင် သေနေသော ခြေများကို ခဏမျှ ဆုပ်ကိုင်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ လက်သွေး စမ်းသည် ။ မျက်ဝန်းကို ဟိုမှ သည် မှ ရွှေ့လျှားခိုင်းပြီးနောက် ခုတင်ဘေးမှာ ပင် မထိုင်တော့ပဲ အပြင်သို့ ထွက် လာ၍ ဧည့်ခန်းဆိုဖာမှာ ထိုင်ပြီးမှ ..

"ဒေါ်သိန်းအုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကုလို့ သူ့ခင်ပွန်း ရောဂါပျောက်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို သိပ်ယုံကြည်နေတာ"

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့ "

"ဒီလိုရှိပါတယ် ခင်ဗျာ ... ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေး ခဏထိုင်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်တော်ဟာ ပျောက်စေဆရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ညာဝါးပြီး ပစ္စည်းချူမယ့်လူလည်း မဟုတ်ဘူး "

"အို ... ဆရာကလည်း "

"ကျွန်တော် အမှန်ပြောပြတာပါ ... ကျွန်တော် ကုသတိုင်းသာပျောက်ရင် မြန်မာပြည်မှာ ဆေးရုံတွေဆောက်နေစရာတောင် မလိုတော့ပေါ့ဘူးဗျာ ... မဟုတ်ဘူး လား"

ဆရာ့စကားကို ပန်းဝေသီ သဘောကျသွားမိသည် ။

"တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်... ကျွန်တော့်မှာ နန်းစဉ်သုံးခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ဆေးနည်းကောင်းတွေ ကျွန်တော့်အဘိုးမှ တစ်ဆင့်ရထားတာရှိပါတယ် ... ပြီးတော့ ပထမဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သမာဓိတည် အောင်ကြိုးစားပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ဝေဒနာသည် ကို မေတ္တာတရားနဲ့ ကုပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"ဒါပေမဲ့ ဘယ်လူနာကိုမှ ပျောက်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် အာမ မခံရဲပါဘူးခင်ဗျာ ... သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာ ဝဋ်နာ ကံနာကလည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ... ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မြန်မာ့ဆေးနည်းနဲ့ ကုကြည့်ပါ့မယ် အခု အာမခံနိုင်တာက ကျွန်တော့် ဆေးကြောင့် လူနာမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိစေရဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... စိတ်ချပါတယ်"

"ဒီရောဂါမျိုးဟာ ချက်ချင်းတော့ မပျောက်နိုင်ဘူး ... အချိန်တော့ ယူရလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ဝေဒနာရှင်ရဲ့ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်နဲ့ မွေးဖွားချိန် နာရီအတိအကျ ပေးလိုက်ပါ ... ကျွန်တော် ပြန်ပြီး တွက်စစ်ကြည့်ပါ့မယ်။ ကဲ ... ဒီနေ့ကစပြီး မဝသန်ဟာ ကျွန်တော့် လူနာဖြစ်ပြီလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဒီညကစပြီး ကျွန်တော် မေတ္တာပို့ပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်"

"ကဲ ... ကျွန်တော် ပြန်မယ်"

"ဟာ ဆရာ ... လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် သုံးဆောင်သွားပါဦး"

"တော်ပြီ မဆာလို့ ... ဪ ... ပြောရဦးမယ် ... ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့တာပါဆိုပြီး ငွေတွေ၊ ပစ္စည်းတွေမပေးကြနဲ့ ဦးနော် ... ကျွန်တော့်

မေတ္တာ မထိရောက်မှာ စိုးလို့ "

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဆရာဦးစက္ကကို ကြည်ညိုသည့်မျက်ဝန်းများ နှင့် ကြည့်နေကြ သည် ။

ဆရာဦးစက္ကသည် အားလုံးကို ပြုံးရွှင်ကြည်သာသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရှုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည် ။

ဆရာဦးစက္ကကို တင်ဆောင်သွားသော မာစီဒီးကားပိုင်ရှင်မှာ မိုးကုတ်မြို့၏ အချမ်းသာဆုံး များ စာရင်းဝင် ဦးလူညို၏ ကား ဖြစ်၏။

ဆရာဦးစက္ကသည် ဦးလူညို၏ အိမ်တွင် တည်းခိုပြီး ပင့်ကူတောင်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မည်။ တစ်လကြာမည်။

ဤကာလအတွင်း မမဝသန်ကို သူ့ဆေးစွမ်း၊ မေတ္တာစွမ်းများ ဖြင့် ကုသမည်။

ရှေးဘဝ ဝဋ်ကြွေးကြောင့်ဆိုလျှင်ဖြင့် မပျောက်နိုင်တော့။ အခု ဘဝ၏ ကံတရားကြောင့်ဆိုလျှင် ဤဆရာ၏ ကုသမှု မေတ္တာစွမ်းရည်ဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်လေမည်ဟူ၍ ....

ဒေါ်သိန်းအုန်းနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းထွေးဆိုသော သူဌေးမကြီးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ခြင်း ရောင်ခြည်များ ဖြင့် လင်းလက်ဝင်းကြည်လျက်။

***

အင်းစိန်ထောင်ဘူးဝမှ ပြင်ပသို့ ခြေတစ်လှမ်း အရင်ချပြီးမှ ခေါင်းလျှို၍ ထွက်လိုက်တော့ ...

ပြင်ပ၏ လေသည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်လှချေသည် ။

နေရောင်ခြည်သည် ပင်လျှင် ပို၍ တောက်ပသည် ဟု ထင်မှတ်မိသည် ။

"ဩော် ... အပြင်မှာ လည်း ပွဲဈေးတန်းကြီးတမျှ စည်ကားလို့ ပါလား"

လူတွေရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံကအစ ပြောင်းလဲကုန်ကြပါရောလား။

အင်းလေ ...

"ငါ့ရဲ့ ကျောဘက်က အင်းစိန်ထောင်ကြီးထဲမှာ ငါနေခဲ့ရတာက အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးပဲကိုး"

"ဦးမြဒင်" သည် သူများ ဆီက တောင်းလာသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေးအတွင်းမှာ သူ ပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းလေးအချို့ကို ထည့်၍ ဆွဲထွက်လာခဲ့သည် ။

မထွက်မီက ပညာပေးလိုက်သည် များကို မည်သူမျှ သတိရကြတော့မည်မထင်။ လာကြိုကြသော မိသားစုအသီးသီး၏ အလယ်တွင် "ထောင်ထွက်"တို့ သည် ပြုံးရွှင်တက်ကြွစွာရှိနေကြသည် ။

သူ့မှာ တော့ ...

ဦးမြဒင်သည် ထောင်ကြီးကိုပင် သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်သလိုလိုဖြင့် တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့် ပြီးမှ လေးကန်စွာကျောခိုင်းလျက် ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။

သူ့ကို ဘယ်သူမှ လာကြိုမည့်သူမရှိ။

ဘယ်အရပ်သို့ သွားရမှန်းလည်း မသိ။

ထောင်ကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ အရောက် လျှောက်လှမ်းရသည့် လမ်းက ရှည်ဝေးလှပါဘိ။

"ဒီမှာ ကွယ် ငါ့တူရယ် ... ဒီကနေပြီး မြို့ထဲကို ဘာကားစီးရလဲဟင်"

"အင်းစိန်ကနေ ရန်ကုန်ဘက်ထွက်တဲ့ ကားတိုင်း မြို့ထဲကိုရောက်ပါ တယ် ... အဘက ဘယ်လမ်းသွားမှာ မို့လဲ"

"အင်းလျားလမ်း"

"ဟာ ... အင်းလျားလမ်းက ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"ဒါဆို ဘယ်ဘက်မှာ လဲကွယ်"

"တက္ကသိုလ်နယ်မြေ ... အဲလေ ... ဒါဆိုလည်း အဘ သိမှာ မဟုတ် ဘူး ... ဟို ... ကမာရွတ် ဘက်မှာ "

"ဩော် .. ဩော် .. ကမာရွတ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်"

"ဒါဆို လွယ်တယ် ... ဒီက ကားတွေတက်စီးသွားပြီး ကမာရွတ်မှာ ဆင်းပြီး လက်ဝဲဘက်မှာ ရှိမယ့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းအတိုင်းသာသွား ..."

"လက်ဝဲဘက်ဆိုတာ အရှေ့ဘက်လား ... အနောက်ဘက်လား"

"ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ "အရှေ့သွား" "တောင်ချိုး" "မြောက်မှာ ရှိတယ်" စသည် ဖြင့် မညွှန်ကြဘူး အဘရဲ့ ... လမ်းတစ်ခုကို လမ်းပြရင် "ဘယ်ချိုး" "ညာကွေ့" ဒီလိုပဲပြောကြတယ် .. အဘက မန္တလေးက လား"

"အင်း ... အ .. အညာသားပါကွယ်"

လူငယ်လေးက သူ့တွက်ကိန်းမှန်သွားသည့်အတွက် အောင်မြင်စွာ

ပြုံးနေပါ၏။

"ကဲ … ဆက်ပြောပါဦး … ကမာရွတ်အဝိုင်းကြီးကိုတော့သိတယ်"

"ဟာ … အခု အဲဒီ အဝိုင်းကြီးမရှိတော့ဘူး … ယာဉ်သွားလာမှု လွယ်ကူအောင် ဖျက်လိုက်ပြီ အဘရဲ့ … ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိကြတဲ့ လမ်းငါးခွဆုံ တော်တော်များများ ထဲမှာ တော့ ကမာရွတ်က လမ်းငါးခွဆုံက အကြီးကျယ်ဆုံးနဲ့ ကားအရှုပ်ဆုံးပေါ့"

"ဩော် … ဩော် ဆက်ပြောပါဦးကွယ်"

"အဘ ရန်ကုန်မရောက်တာ ကြာပြီထင်တယ်"

"အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပါပြီ"

"ဟာ … ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်လောက်ရှိပြီပဲ … ဒီရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးမရှိလို့ လား"

"ဆိုပါတော့ကွယ် … ကဲ ဆက်ပြောပါဦး"

"လက်ဝဲချိုးပြီး တည့်တည့်လျှောက်သာသွား … မီးပွိုင့်ရှိတဲ့ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ လမ်းဟာ အင်းလျားလမ်းပဲ အဘ"

"ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်"

"ဩော် … အင်းလျားလမ်းက နှစ်ဖက်ရှိတယ်နော် အဘက ဘယ်ဘက်သွားမှာ လဲ"

"မပြောတတ်ပါဘူး သားရယ် … ရှာရမှာ ပဲ"

"ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ပြောလေ … ကျွန်တော်သိရင် ညွှန်ရအောင်ပါ"

ဦးမြဒင်သည် လူငယ်လေးကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ပြီး လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းသော အပြုံးကို အားနည်းစွာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ..

"နေ ... နေပါစေကွယ်"

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပုံရပြီး အင်းလျားမြေတစ်ဝိုက်ကို ကျွမ်းပုံရသော လူငယ်သည် ဦးမြဒင်ကို နားလည်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားတော့သည် ။

လူငယ်လေး ပြောသည့်အတိုင်း အင်းစိန်မြို့မှ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ထွက်ခွာမည့် ဟီးနိုးကားကို တက်စီးလိုက်သည် ။ ဒတ်ဆန်းတွေ၊ ဒိုင်နာတွေလည်း တွေ့သား၊ မစီးရဲ။ ကမရွတ် ရောက်မလား မေးပြီးစီးခဲ့သော ကားပေါ်မှ နေ၍ ...

"သြော် ... ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကားတွေ ရှုပ်ထွေးလိုက်ပါဘိ၊ ဟို အရင်နဲ့ များ တခြားစီပါ လား"

လမ်းဘေးသို့ ငေးမောရင်း အနှစ် နှစ်ဆယ်ကာလဆီသို့ ပြန်လည် တွေးလိုက်မိသည် နှင့် ...

"လူသတ်မှု"

ဆိုသော ပြစ်မှုကြီးက အနှစ်နှစ်ဆယ်ပတ်လုံး နှိပ်စက်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ယခု ထောင်ကလွတ်လာ တော့လည်း ဤပြစ်မှုကြီးသည် ထောင်တွင်း၌ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါလား ...

ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် မသေမချင်း ကြိုးစားအားထုတ်၍ သတ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သေစားသေစေ အမိန့်ချခဲ့ပြီးမှ အသနားခံလွှာကြောင့် ကြိုးမိန့်မှ ကျွန်းမိန့်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပါ၏။

ကျွန်းမိန့်တစ်ခုတည်းဆိုပါလျှင် သူ သည် အချိန်လောက်အထိ နေစရာမလို။

ထောင်တွင်းဝင်ခါစက အသက်ကလည်း သုံးဆယ်ကျော်၊ ဒေါသက လည်း ကြီး။ မဟုတ်လျှင်လည်း မခံတတ်သော စိတ်ဓာတ်များကြောင့် " ကိုမြဒင်" မှာ ထောင်တွင် ပြဿနာ အကြိမ်ကြိမ် တက်ခဲ့သည် ။

"သူ့ချစ်သူ" မကောင်းသတင်းကို ဆောင်ကြဉ်းသယ်ယူပြီး ပြောပြလာသော ထောင်သား တစ်ဦးကို ရိုက်ပုတ်ရာမှ ထိုလူအထိနာခဲ့သဖြင့် ထပ်မံ အပြစ်ရခဲ့ပြန်သည် ။

ဤသို့ အပြစ်ပေါ် အပြစ်များ ထပ်ဆင့်နေသဖြင့် ထောင်တွင်း၌ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးမျှ လောက် ကြာခဲ့ရလေသည် ။

"အဘ ... ကမာရွတ် ဆင်းမယ်ဆို ... အဆင်သင့်လုပ်ထား"

ကားပေါ်၌ နှစ်ခါလောက် ကမာရွတ်ရောက်ရင် ပြောပါဟု မှာ ထားသဖြင့် စပယ်ရာလေးက သတိပေးရှာသည် ။

ကျပ်ညပ်နေသော လူကြားထဲမှ တိုးထွက်ပြီး မြေကြီးပေါ်ရောက်တော့ လူပင် ဒယီးဒယိုင် ...

"ဒီနေရာမှာ လူတွေ စည်လှချေလား ... ဆိုင်တွေကလည်း ပြည့်လို့ "

ဦးမြဒင် မျက်စိလည်သွားသည် ။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဆိုသည် ကိုပင် ဘယ်ဘက်ချိုးရမှန်း မသိတော့ ...

တွေ့သမျှလူကိုမေးပြီး ညွှန်သမျှလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတော့ အင်းလျားလမ်းကို ရောက် ရှိလာခဲ့ပါပြီ။

ခြံဝင်းဝများမှာ စာများ ချိတ်ဆွဲထားလေမလားဟု ရှာသော်လည်း ဘာစာမှ မတွေ့မိ။ နံပါတ် များကိုသာ မြင်ရပါ၏။ အင်းလျားလမ်းမှာ နေကြောင်းသာသိသည် ။ ခြံအမှတ် မသိ။

"အင်း ... သူတို့ ဒီနေရာမှာ ရှိမှ ရှိကြသေးရဲ့ လား"

ဦးမြဒင်သည် အင်အားမဲ့သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှမ်းရင်း လမ်းသွားလမ်းလာနှစ်ဦးကို မေးမိသည် ။ မသိကြ။ နောက်ဆုံးတွင် မှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပုံရသော လူငယ်တစ်ဦးကို ...

"ဒီမှာ ကွယ် ... ဒီနားမှာ နေတဲ့ ဆရာ "ဦးမျိုးသန့်"ရဲ့ အိမ်ကို သိသလားဟင်"

"ဦးမျိုးသန့်"

လူငယ်က ကြားဖူးဟန်နှင့် စဉ်းစားသလို လုပ်နေ၍ ...

"ဟိုကွယ် ... ဘာဗေဒလဲတော့ မခေါ်တတ်ဘူး ... ရေသတ္တဝါတွေအကြောင်းသင်တဲ့ ဆရာ လေ"

"ဩော် ... ဟုတ်ပြီ ... ဈေးကပဲ .. ဒါကြောင့် ကြားဖူးတယ်လို့ တော့ထင်သား ... သတ္တဗေဒဌာနက ကထိက ဆရာဦးမျိုးသန့်ကိုပြောတာ မဟုတ်လားဟင်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ... သူ့မိန်းမက ဒေါ်ခင်ဖြူသွယ်မဟုတ်လား"

"သူ့မိန်းမတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး အဘ ... ဆရာကတော့ မိုးကုတ်ကထင်တယ် ... ဟိုးတစ်လောကတောင် သူ့ အစ်ကိုဆီကိုသွားသေးတယ်"

"အာ ... ဟုတ်လိုက်တာ လူလေးရယ် ... အဲ .. သူပဲ .. သူပဲ ... သူ့အစ်ကိုက မိုးကုတ်က ကိုမျိုးခန့် ... အဲ .. အဲ ... အိမ်က ဘယ်မှာ လဲဟင်"

"ဆရာဦးမျိုးသန့် အိမ်လား"

"ဒါပေါ့"

"ဟော ဟိုရှေ့ကဓာတ်တိုင်အလွန်မှာ လမ်းသွယ်လေးရှိတယ် .. အဲဒီထဲကို ဝင်သွား ... ငါးခြံ ကျော်လောက်မှာ ရှိတယ်"

"ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ် လူလေးရယ်"

ဦးမြဒင်မှာ အင်းလျားလမ်းသွယ်အတွင်းသို့ချိုးကွေ့ပြီး ငါးခြံကျော်လောက် ရောက်သည် နှင့် ...

"မျိုးသန့်"

စာတန်း ချိတ်ဆွဲထားခြင်းမဟုတ်၊ အုတ်တိုင်မှာ အင်္ဂတေစာလုံးနှင့် ထွင်းထားသော စာတန်းငယ် ...

ဦးမြဒင်တို့ ၏ ရင်တို့ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာရသည် ။ ခြံကိုမျှော်ကြည့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်လျှောက်ဖြစ်သည် ။ ခြံဝင်းတံခါးပိတ်ထားရုံမက ခြံဝနှင့် တိုက်တွင်း၌ လည်း လူသူ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။

ဦးမြဒင် ခြံကိုလွန်လျှောက်ပြီးမှ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ကွေ့လာချိန်မှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှမ်းရင်း ခြံထိပ်မှာ သူ့လွယ်အိတ်ကလေး နှိုက်သလိုလိုနှင့် မယောင်မလည် လုပ်နေ၏။ မျက်စိကလည်း သူခိုးကြည့်နှင့် ခြံတွင်းကို ချောင်းလိုက်၊ လွယ်အိတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် လုပ်နေဆဲမှာ ...

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် တိုက်တွင်းမှ ထွက်လာသည် ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည် နှင့် ဦးမြဒင်မှာ အသွက်ဆုံးခြေလှမ်းများ ဖြင့် လမ်းထိပ်သို့ ပြန်ထွက်ပြေးသွားရသည် ။

"ငါ အရိပ်အကဲ ကြည့်ဖို့ ပဲလေ ... သူတို့ နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ"

"မဟုတ်သေးဘူး ... သွားပြီး ဖြေရှင်းလိုက်ရကောင်းမလား"

"အို ... ဒီမှာ ဖြေရှင်းရမယ့်အစား မိုးကုတ်ကို ပြန်တာပဲပိုကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့ "

ဥပဒေ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ခါစ ဦးမြဒင်မှာ အတိတ်ဆိုး၏ အနှောင်အဖွဲ့များ အတွင်းသို့ ပြန်လည် သက်ဆင်းရန် သူကိုယ်တိုင် ကြိုးစားနေမိလေပြီ ...

***